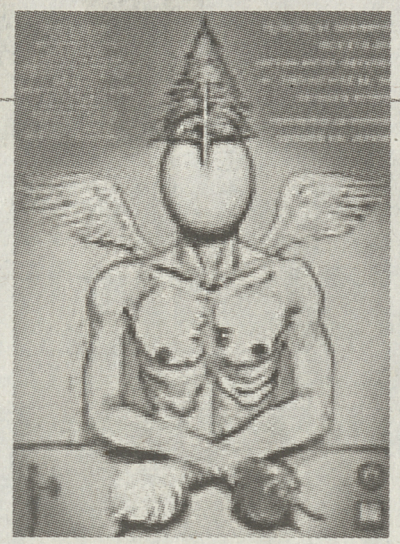
Ο Φιλελεύθερος
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2010

Λέμε Τέχνη όπως λέμε φύση

>Η θεατρική παράσταση «Happy Park» από το Θέατρο Δέντρο

ΤΗΣ ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

Συντελεστές του έργου: Κατερίνα Λούρα. επί σκηνής: Σταυρούλα Κάλφα, Νίκανδρος Σαββίδης, Σπύρος Τουλιάτος. Μουσική: Ανδρέας Μουστούκης. Χορογράφος: Amalia Benett. Ενδυματολόγος: Κυριακή Κώστα. Σκηνογράφος: Στυλιανός Πελεκάνος

Τρεις ηθοποιοί επί σκηνής και η Κατερίνα Λούρα επί έργου γενικώς αποτελούν τη σύνθεση του Θεάτρου Δέντρο και παρουσιάζουν την παράσταση «Happy Park». Γράφουν στο πρόγραμμά τους: «Λέμε Τέχνη όπως λέμε φύση... απλώς παίζεις θέατρο».

Κι εμείς απλώς βλέπαμε θέατρο. Είχαμε απλώσει το αισθητήριό μας σαν παιδικό μουσικό χαλί (ξέρετε αυτό το παιχνίδι; Είναι εκπαιδευτικό και ψυχαγωγικό) και οι ηθοποιοί μπουσουλούσαν πάνω του πατώντας σε διάφορες νότες. Θανάσιμος εχθρός τέτοιου είδους (και ακόμα δεν προσδιορίσαμε το είδος, έτσι, εκ του προχείρου, ας το πούμε βιωματικό θεατρικό παιχνίδι), θανάσιμος , λοιπόν, εχθρός είναι η υπερβολική σοβαρότητα. Η υπερβολική δραματικότητα. Για να δεχτώ ως θεατής να συμμεριστώ κάποιο τραυματικό βίωμα άλλου, να μοιραστώ , με αγωγό την υποκριτική, μια τραγική ξένη εμπειρία, μια υπαρξιακή αγωνία, χρειάζονται άλλα επίπεδα τέχνης, άλλοι τρόποι διείσδυσης στον ψυχισμό μας από ένα αυτοσχέδιο κείμενο και απλό θεατρικό παιχνίδι.

Τώρα όμως βρισκόμαστε στο Happy Park, τώρα παίζουμε. Η σοβαρότητα και η δραματικότητα απουσιάζουν από το λεξιλόγιο αυτού του θεατρικού παιχνιδιού, το οποίο όμως περιέχει τέτοιες έννοιες όπως «νοσταλγία», «γέλιο», «λύπη», «αυτοσαρκασμός», «ειλικρίνεια», «συγκίνηση», «ενδοσκόπηση», «αυτογνωσία», «απεγνωσμένη προσπάθεια επιστροφής στην εποχή της αθωότητας», «ασκήσεις γενικής παιδικότητας». Το παιχνίδι ανάγεται σε λυτρωτική διαδικασία. Και ξαφνικά συνειδητοποιούμε ότι οι επιλεγμένοι από την Κατερίνα Λούρα και τους τρεις ηθοποιούς υποκριτικοί τρόποι έχουν αποτέλεσμα, ότι η ομάδα των τριών είναι συμπαθής και προσιτή και το παιχνίδι τους δελεαστικό όπως το παιχνίδι των παιδιών από τη γειτονική αυλή, στο οποίο κι εμείς θα θέλαμε να πάρουμε μέρος. Και ότι οι διαθέσεις ημών των θεατών έχουν συντονιστεί μ' εκείνες της ομάδας, ότι εύκολα γελούμε με τα αστεία τους, ότι ευέλικτα αλλάζουμε διάθεση ακολουθώντας τις δικές τους διακυμάνσεις, ότι ενθαρρύνουμε με τις μικρές τους επιδείξεις, ότι δίνουμε την απαιτούμενη προσοχή στα «σόλο» τους..

> *Ο θεατρικός χάρτης της Κύπρου έχει αλλάξει. Οι μικρές ομάδες και οι πειραματικές τους παραγωγές δεν είναι επιφορτισμένες με την ανάγκη μακροχρόνιας επιβίωσης και της προσέλκυσης μαζικού κοινού. Συνεπώς μπορούν να επιτρέψουν στον εαυτό τους να θέτουν στόχους αμιγώς καλλιτεχνικούς.*

Ο Νίκανδρος Σαββίδης πρόσθεσε στις καλές εντυπώσεις που είχαν αφήσει οι προηγούμενες δουλειές του, την εντυπωσιακή ικανότητα να τσαλακώνεται και να ειρωνεύεται την ίδια τη φύση του επαγγέλματός του, τη μόνιμη έκθεση εαυτού. Ο Σπύρος Τουλιάτος εντυπωσιάζει με την κίνησή του. Η Σταυρούλα Κάλφα είναι πολύ μεταδοτική στις συναισθηματικές αλλαγές της. Αλλά εκεί που διαφάνηκε η γνώριμη τάση της Κατερίνας Λούρα να επιδιώκει στις δουλειές της κάτι πολύ δύσκολο, κάτι σχεδόν ακατόρθωτο, ήταν το φινάλε του έργου με την παιδική χορωδία. Και δεν εννοώ, βέβαια, τις οργανωτικές δυσκολίες, αλλά το γεγονός ότι η λειτουργική σκοπιμότητα αυτού του στοιχείου δεν ήταν η πρόκληση μαζικής αόριστης συγκίνησης που συνήθως συνοδεύει τις παιδικές συμμετοχές στα έργα ενηλίκων. Η ελεύθερη συμπεριφορά των παιδιών στη σκηνή, το τραγούδι του Ανδρέα Μουστούκη, τα λόγια του τραγουδιού ολοκληρώνουν το νόημα και συμπληρώνουν την εντύπωση. Θα αντιγράψω τα λόγια του τραγουδιού από το πρόγραμμα, αλλά εσείς να προσθέσετε στο τέλος του κάθε στίχου από ένα «happy park». «Είμαστε οι δράκοι, happy park/Τρέξτε να σωθείτε,.../Άνθρωποι αθώοι,.../Όλοι τους φοβούνται,.../Προσπαθούν να παίξουν,.../Δεν τα καταφέρνουν,.../Εχουν μεγαλώσει,.../Κι έχουν παλαβώσει,.../Είμαστε οι δράκοι,.../Ζούμε στις ψυχές τους,.../Θέλουν να χαρούνε,.../Να ελευθερωθούνε,...»

Ο θεατρικός χάρτης της Κύπρου έχει αλλάξει. Οι μικρές ομάδες και οι πειραματικές τους παραγωγές δεν είναι επιφορτισμένες με την ανάγκη μακροχρόνιας επιβίωσης και της προσέλκυσης μαζικού κοινού. Συνεπώς μπορούν να επιτρέψουν στον εαυτό τους να θέτουν στόχους αμιγώς καλλιτεχνικούς.